

Arrest

nr. 243 172 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u Tadzjiek van etnische origine en soennitisch moslim. U werd geboren in het jaar 1375 (X 1996 – X 1997) in Qalai Qadir, een dorp gelegen in het district Baraki Barak in de provincie Logar. U heeft nog drie jongere zussen. U ging nooit naar school in Afghanistan omdat uw vader, die lid was van de Taliban, u dit niet toestond. Wel volgde u sinds uw tiende religieuze lessen in de moskee, hetgeen u deed tot zo'n twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Daarnaast leerde uw moeder u thuis lezen en schrijven. Vier of vijf jaar geleden begon u ook te werken in de textielwinkel van uw maternale oom in de bazaar van Baraki Barak. Dit deed u tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

Toen uw vader jong was werkte hij als chauffeur en voegde hij zich bij de Hezbi Islami. Ook zijn vriend Qari Y. (...) was destijds aangesloten bij deze organisatie. Qari Y. (...) besloot na verloop van tijd echter om over te stappen naar de Taliban, en overtuigde uw vader om hetzelfde te doen. Uw vader bracht zijn tijd door in de bolwerken van de Taliban in Logar, en kwam slechts één keer om de twee maanden voor een nacht of twee naar huis. Wanneer hij kwam vertelde hij over operaties die ze hadden gedaan en gaf hij uw moeder geld voor het huishouden. In de maand hamal van het jaar 1397 (maart-april 2018) kwam uw vader samen met enkele andere Talibanstrijders om het leven bij een luchtaanval. Jullie kregen zijn lichaam nooit terug omdat het volgens de Taliban in stukken gereten was. Na de dood van uw vader bleef u samen met uw moeder en zussen in jullie huis in Qalai Qadir wonen. Jullie leefden van de opbrengst van de grond die jullie hadden en van het loon dat u kreeg van uw oom.

In de maand mizan van het jaar 1397 (september-oktober 2018) werd uw oom op een avond aangesproken door Qari A. (...), de leider van de Taliban van Baraki Barak. Hij zei dat u zich bij de Taliban moest voegen en de plaats van uw vader moest innemen. Hierop kwam uw oom naar uw huis en vertelde hij dit tegen u en uw moeder. Uw moeder ging niet akkoord en zei dat u net als uw vader zou sterven. Ze vroeg uw oom om iets te doen voor u, waarop hij zei dat hij iemand kende die uw reis uit Afghanistan kon regelen en dat u zich intussen ergens schuil moest houden. De volgende ochtend bracht uw moeder u naar het huis van uw maternale tante in het dorp Deh, op zo'n tien minuten stappen van uw eigen dorp. Uw tante en haar echtgenoot wilden u eerst niet laten blijven, maar gingen na vele smeekbedes van uw moeder toch overstag. In totaal bleef u zo'n maand in het huis van deze tante, omdat de smokkelaar nog een paspoort en visum voor u moest regelen zodat u Afghanistan met het vliegtuig kon verlaten. Gedurende die maand kwam uw maternale oom twee of drie keer langs om te kijken hoe het met u ging, en vroeg uw tante hem steeds om vaart te zetten achter het proces. Ook kwam Qari A. (...) gedurende die maand één keer langs bij uw eigen huis. Hij vroeg uw moeder waar u was, die antwoordde dat u wegliep en dat ze van niets wist.

Aan het einde van de maand aqrab of het begin van de maand qaws in het jaar 1397 (november 2018) werd u door de smokkelaar opgehaald bij het huis van uw tante. Hij bracht u naar een luchthaven waar u met een vals paspoort een vlucht naar Rusland nam. U maakte nog een tussenstop in een ander land maar kan zich niet meer herinneren waar dit precies was. Toen u in Rusland aankwam werd dit paspoort van u afgenomen en werd u naar een huis van de smokkelaar gebracht. Daar verbleef u opnieuw ongeveer een maand, totdat er een vals Russisch paspoort met Europees visum voor u geregeld was. U weet niet meer voor welk land dit visum precies was. Met dit paspoort vloog u van ergens in Rusland naar ergens in Italië, waar u bij aankomst het paspoort opnieuw moest afgeven. Vervolgens bracht de smokkelaar u met een auto van Italië naar België. Op 21 januari 2019, de dag na uw aankomst, diende u een verzoek om internationale bescherming in.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de Taliban.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u een kopie van uw taskara of Afgaans identiteitsbewijs neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de Taliban.

Ten eerste waren er opvallende hiaten in de informatie die u had over uw vaders voormalige lidmaatschap van Hezbi Islami en overstap naar de Taliban. Zo kon u louter aangeven dat uw vader 'in het verleden' bij de Hezbi Islami ging, maar wist u bijvoorbeeld niet of hij al lid was van deze groepering van voor uw geboorte of pas later. Gevraagd wat u allemaal over uw vaders lidmaatschap van Hezbi Islami, antwoordde u opvallend genoeg 'niets' (CGVS p.11). Het feit dat uw moeder u wel zou vertellen hebben dat uw vader vroeger bij de Hezbi Islami was en door zijn vriend Qari Y. (...) de overstap naar de Taliban maakte, maar dat zij niet zou geweten hebben wat uw vader precies deed bij de Hezbi Islami (CGVS p.11-12), is eveneens merkwaardig. Op de vraag waarom Qari Y. (...) (de vriend van uw vader) de overstap maakte naar de Taliban, en uw vader overtuigde om hetzelfde te doen, kon u evenmin antwoorden (CGVS p.11). Wel wist u te vertellen dat uw vader zo'n tien of elf jaar lang voor de Taliban werkte, maar had u er aan de andere kant dan weer geen enkel idee van hoe lang hij actief was voor de Hezbi Islami (CGVS p.11, 12). Ook is het eigenaardig dat u beweerde dat uw vader niet veel sprak over zijn verleden en u daarom niet weet wat hij precies deed voor de Hezbi Islami, terwijl u anderzijds

verklaarde dat uw vader zeer open was over zijn lidmaatschap van en positie bij de Taliban (CGVS p.12, 14-15). Dat u uw vader, gelet op zijn openheid over zijn activiteiten voor de Taliban, nooit vroeg om welke reden hij de overstap maakte vanuit de Hezbi Islami en wat hij daar precies deed (CGVS p.12), is dan ook wederom merkwaardig. Verder wist u nog wel enkele zaken te vertellen over Qari Y. (...) en andere collega-talibs van uw vader, maar is het opvallend dat u in deze contexten steeds op vage wijze naar dezelfde plaats verwijst. Zo verklaarde u immers dat Qari F. (...), Qari I. (...) en Qari K. (...) van 'verschillende plaatsen' waren en noemde u vervolgens Charkh en Shah Mazar (CGVS p.13). Ook over Qari Y. (...) stelde u dat hij na de aanval op zijn huis in de bolwerken van de Taliban ging leven, en verwees u opnieuw naar Charkh en Shah Mazar (CGVS p.14).

Daarnaast is het opmerkelijk dat Qari A. (...), uw vaders commandant bij de Taliban, via uw maternale oom zou laten weten hebben dat uw vader omkwam bij een luchtaanval en u of uw moeder nooit persoonlijk opzocht om deze mededeling te doen (CGVS p.6, 7). Gevraagd waar Qari A. (...) dit aan uw oom vertelde, was uw antwoord trouwens eveneens bedenkelijk. Zo stelde u immers dat hij dit deed wanneer hij uw oom tegenkwam na het late avondgebed (CGVS p.7), hetgeen betekent dat hij uw oom hier evenmin doelgericht voor opzocht. Dat uw vader meer dan tien jaar voor de Taliban werkte, als martelaar stierf bij een luchtaanval, en zijn commandant zijn dood vervolgens terloops vermeldt aan uw oom wanneer hij hem toevallig tegenkwam na een avondgebed, is niet aannemelijk. Hetzelfde geldt voor uw bewering dat de Taliban u wilde rekruteren na de dood van uw vader (CGVS p.10). Ook deze boodschap gaf Qari A. (...) volgens u vreemd genoeg weer via uw maternale oom en wederom toen zij elkaar tegenkwamen na het late avondgebed (CGVS p.17). Gevraagd waarom Qari A. (...) u ook hiervoor niet persoonlijk benaderde, luidde uw enige verklaring dat uw maternale oom naar buiten ging gedurende de nacht en u niet (CGVS p.22), hetgeen echter niet overtuigt. Qari A. (...) kon u immers ook gedurende de nacht komen opzoeken bij u thuis, wat hem er bovendien zou van vergewissen dat de boodschap helder en duidelijk overkwam. Dat hij er daarentegen opnieuw voor koos om uw oom als spreekbuis te gebruiken, doet (opnieuw) afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Bovendien kon u geen duidelijkheid scheppen over de reden(en) waarom de Taliban precies u wilde rekruteren. Zo stelde u namelijk enerzijds dat u de plaats van uw vader moest innemen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), en verklaarde u tegelijkertijd dat u dit moest doen omdat het aantal Taliban in de regio afnam en er niet veel jeugd was (CGVS p.18). Gevraagd of er dan ook andere jongens in uw regio gerekruteerd werden, verwees u naar een zekere F. (...) uit een naburig dorp. U liet echter opvallend in het midden of hij zich vrijwillig bij de Taliban voegde of onder dwang, en bevestigde vervolgens dat hij de enige was die u kende die zich bij de Taliban voegde, hoewel u eerder nog liet uitschijnen dat er een grootschaliger tekort aan Talibanstrijders in de regio was (CGVS p.18). Wanneer even later nogmaals gevraagd werd of u en F. (...) dus de enigen in uw regio waren die gerekruteerd werden door de Taliban, begon u plots nog andere personen op te noemen, en paste u uw eerdere verklaring dus frappant genoeg aan.

Voorts is het opmerkelijk dat uw moeder besloot om u naar het huis van uw tante M. (...) te sturen om u daar tijdelijk te gaan verstoppen (CGVS p.10). Haar huis is immers gelegen in het dorp Deh, dat slechts op tien à vijftien minuten stappen van uw eigen dorp is (CGVS p.19). Dat de Taliban u daar niet zouden kunnen vinden of komen zoeken, is bijgevolg een weinig plausibele redenering. Bovendien ging u de ochtend nadat Qari A. (...) uw oom had gezegd dat u zich bij de Taliban diende te voegen eenvoudigweg te voet naar dit huis van uw tante, samen met uw moeder (CGVS p.19), en deed u dus blijkbaar niet eens de moeite om dit in het geheim te doen. Het argument dat uw moeder voordien ruzie had met deze tante en dat mensen nooit zouden denken dat u in haar huis zou zijn omwille van die ruzie (CGVS p.19), kan ook niet overtuigen. Zoals u zelf aangaf was het conflict op het ogenblik dat jullie naar het huis van deze tante gingen immers nog niet opgelost (CGVS p.20), en riskeerde uw moeder er met andere woorden voor een gesloten deur te blijven staan, eveneens exact omwille van diezelfde ruzie. Ook dient aangestipt te worden dat u ongeveer een maand (CGVS p.20) of wel anderhalve maand (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5) lang bij deze tante bleef, met als enige reden dat de smokkelaar uw reis diende te regelen (CGVS p.20). Gelet op de grote netwerken en vele connecties die smokkelaars hebben, kan immers worden verwacht dat hij u, indien u werkelijk zo lang moest wachten vooraleer uw reis in orde was en u werkelijk een gegronde vrees voor de Taliban had, op een andere locatie onderbracht waar u minder risico liep. Nog frappanter is echter dat uw (maternale) oom naar eigen zeggen twee of drie keer naar het huis van deze tante kwam gedurende die maand. Gevraagd waarom hij dit deed, stelde u eenvoudigweg dat de bazaar – waar uw oom zijn winkel had (CGVS p.4) – dichtbij was en hij gewoon kwam kijken hoe het met u ging (CGVS p.20). Door dit te doen leidde uw oom echter als het ware de Taliban naar uw tijdelijke schuilplaats toe, hetgeen de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen een zoveelste maal ondermijnt.

Aan uw verklaring dat de Taliban gedurende de maand dat u bij uw tante verbleef één keer naar uw eigen huis kwam, naar u vroegen en gewoon weer weggingen (CGVS p.20), kan het CGVS evenmin geloof hechten. Dat ze destijds gewoon weer weggingen omdat uw moeder de enige vrouw in het huis

was en de Taliban dan bijgevolg niets doet of het huis niet binnenkomt (CGVS p.21), kan immers ook niet overtuigen. De reden hiervoor gaf u bovendien zelf aan later tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo verklaarde u immers dat de Taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog twee maal naar uw huis gekomen zou zijn, en dat ze de laatste keer uw maternale oom meenamen zodat ze uw huis konden doorzoeken (CGVS p.22). Dat de Taliban hier niet aan gedacht zou hebben toen ze u de eerste maal bij u thuis kwamen zoeken, is ronduit onaannemelijk. Uw vader was immers als martelaar voor hen gestorven, waardoor ze goed genoeg wisten dat uw moeder als weduwe en dus mogelijk als enige vrouw in dit huis verbleef. Ook de bewering dat uw oom zelf ook drie of vier keren werd tegengehouden door de Taliban, is niet geloofwaardig. Dit zou immers allemaal pas ná uw vertrek uit Afghanistan gebeurd zijn (CGVS p.21), hetgeen geen enkele steek houdt. Eén van deze confrontaties situeerde u zelfs slechts twee maanden voor uw persoonlijke onderhoud op het CGVS (CGVS p.22), oftewel rond eind 2019, terwijl de poging tot rekrutering door de Taliban volgens u plaatsvond in de maand mizan van het jaar 1397 (CGVS p.17), ofwel september / oktober 2018. Dat de Taliban u poogt te rekruteren via uw oom, vervolgens een maand lang niets onderneemt buiten een éénmalig bezoek aan uw huis waarbij ze moet afdruipten omdat uw moeder als enige vrouw aanwezig is, maar wel meer dan een jaar na deze poging tot rekrutering uw oom nog steeds tegenhoudt om naar u te vragen, is volstrekt ongeloofwaardig. Daarbij is het onaannemelijk dat uw oom geen andere problemen meer met deze Taliban zou gekend hebben, wat eveneens geldt voor het feit dat niemand anders van uw familie, dorp of stam meer aangesproken werd over uw rekrutering of verdwijning (CGVS p.22).

Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er geen sprake is van een geformaliseerd rekruteringsproces bij de Taliban en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Er zijn namelijk voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Rekrutering door de Taliban gebeurt hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen, en door het winnen van sympathie bij de lokale bevolking, niet door het gebruiken van bedreigingen of geweld. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshef besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS).

Tot slot wenst het CGVS nog enkele belangrijke bemerkingen te maken aangaande de verklaringen die u deed met betrekking tot uw reisweg. Er werd immers vastgesteld dat u bij het CGVS opvallend minder details kon geven over deze reisweg dan tijdens uw eerdere interview hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), alsook enkele tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde u onder meer bij de DVZ dat u met de luchtvaartmaatschappij genaamd Flydubai vanuit Afghanistan via Dubai naar Moskou vloog (zie verklaring DVZ p.13). Op het CGVS wist u plots echter niet alleen meer met welke maatschappij u destijds vloog, maar wist u vreemd genoeg ook niet meer waar u een tussenstop maakte en waar in Rusland u vervolgens precies aankwam (CGVS p.24, 25). Gevraagd welke taal men dan bijvoorbeeld sprak in het land waar u een tussenstop maakte (CGVS p.24), is het zeer frappant dat u ook hier geen idee meer van had. Nochtans spendeerde u naar eigen zeggen wel vier of vijf uren op deze luchthaven, maar kon u zich desondanks zelfs niet meer voor de geest halen of het nu om een Europese of Aziatische locatie ging, en herinnerde u zich ook niet in welke tekens of talen de aanduidingen op de luchthaven waren opgesteld omdat het u naar eigen zeggen niet opviel (CGVS p.24). Gevraagd hoe deze luchthaven er dan uitzag of wat voor mensen u daar zoal zag, kon u louter vaagweg antwoorden dat het 'een grote' luchthaven was met 'alle soorten' mensen (CGVS p.24), hoewel de dominante aanwezigheid van personen uit de Golfstaten op de luchthaven van Dubai moeilijk iets is dat onopgemerkt kan voorbij gaan. Ook gaf u bij de DVZ aan dat uw eigen, legitieme, Afghaanse paspoort door de smokkelaar van u afgenomen werd in Moskou (zie verklaring DVZ p.10-11) en verklaarde u legaal van Afghanistan naar Rusland te zijn gereisd met gebruik van een Russisch visum (zie verklaring DVZ p.13). Ten overstaan van het CGVS verklaarde u echter met een vals paspoort van Afghanistan naar Rusland gevlogen te zijn en wist u plots ook niet meer welke nationaliteit dit paspoort droeg (CGVS p.24). Geconfronteerd met het feit dat u eerder nog stelde dat het om een Afghaans paspoort ging, luidde uw enige reactie dat u destijds zei dat het 'misschien' Afghaans was of 'misschien niet' (CGVS p.25), hoewel dit geenszins zo genoteerd werd door de medewerker van de DVZ en het niet aannemelijk is dat hij / zij uw twijfel hieromtrent achterwege zou laten. Voorts is het bedenkelijk dat u opperde dat de smokkelaar u destijds wel het Russische visum in dit paspoort toonde en u vertelde dat het uw details en uw naam bevatte, maar dat hij u blijkbaar niet verzekerde dat het ook om een paspoort van Afghaanse nationaliteit ging (CGVS p.25). Daarnaast is het merkwaardig dat u één of anderhalve maand in Rusland zou verbleven hebben bij de smokkelaar, maar niet zou weten in welke regio of stad dit dan was (CVS p.25-26). Zoals eerder reeds aangehaald sprak u bij de DVZ ook

nog duidelijk, en meermaals, over Moskou (zie verklaring DVZ p.11, 13), hetgeen ernstig afbreuk doet aan uw algehele geloofwaardigheid. Dat u evenmin weet in welke ambassade in Rusland u vervolgens een Europees visum ging verkrijgen en louter kan aangeven dat het een 'Europese' was, doet verder de wenkbrauwen fronsen. Wanneer u bovendien gevraagd werd wat u precies moest doen op deze ambassade stelde u dat iemand uw paspoort kwam vragen, hij het controleerde en u vervolgens weer wegbracht (CGVS p.26), maar vermeldde u vreemd genoeg niets over het feit dat u daar eveneens vingerafdrukken diende af te staan. Ook wanneer u vervolgens gevraagd werd van welk Europees land u een visum verkreeg stelde u dat u dit niet gezegd werd (CGVS p.26), hoewel u bij de DVZ nog spontaan aangaf dat het om een Pools visum ging (zie verklaring DVZ p.11). Geconfronteerd met deze nieuwe tegenstrijdigheid reageerde u dat u zich dit destijds misschien nog wel herinnerde maar nu niet meer (CGVS p.26), hetgeen echter wederom niet kan overtuigen. Zelfs de vraag van waar in Rusland u vervolgens naar Italië vloog wist u niet op consistente wijze te beantwoorden. Zo verklaarde u opnieuw niet te weten 'welk deel' van Rusland het was, en gevraagd of het dan vanuit dezelfde luchthaven was als waar u een maand eerder was aangekomen, kon u zich ook dit vreemd genoeg niet meer herinneren (CGVS p.27). Een dergelijke reeks aan incoherente en tegenstrijdige verklaringen aangaande de manier waarop en de plaatsen via dewelke u reisde, doet onvermijdelijk vermoeden dat u niet de volledige waarheid spreekt hierover en bewust informatie tracht achter te houden of te zwijgen, hetgeen verder afbreuk doet aan uw nood om internationale bescherming.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

Het enige document dat u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, namelijk een kopie van uw Afghaanse taskara of identiteitsbewijs, kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Dit document betreft immers louter een gedeeltelijke kopie waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan nagegaan worden waardoor het geen enkele bewijswaarde heeft. Bovendien gaat het hier om een document betreffende uw identiteit en nationaliteit, wat hoe dan ook de door u voorgehouden problemen met de Taliban niet kan staven. Daarenboven blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die aan uw dossier werd toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire,

humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat in op de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951. Hij toetst zijn situatie, problemen en vrees aan de elementen in deze definitie, herhaalt de aangevoerde vrees ten aanzien van de taliban, wijst ter staving van zijn subjectieve vrees op zijn verklaringen bij de DVZ, opgenomen in de vragenlijst, en geeft aan dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn zichzelf te beschermen.

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, juncto het gelijkheidsbeginsel juncto de zorgvuldigheidsplicht.

Waar hem hiaten worden verweten in zijn kennis over de activiteiten van zijn vader, betoogt verzoeker: *“Verzoeker meent dat hij de essentiële zaken over de betrokkenheid van zijn vader wel wist. Het is niet redelijk om deze informatie van verzoeker te vragen. Verzoeker was 1 of max 2 jaar oud toen de Taliban in de provincie Logar veroverden.*

Verweerster is blijkbaar niet op de hoogte wanneer de Taliban aan de macht kwamen in de Afghanistan. Mocht ze op de hoogte zijn geweest zal ze een dergelijk nietszeggende vraag niet gesteld hebben.

Verweerster stelt dat het vreemd is dat verzoeker wel op de hoogte is dat zijn vader z'n 10 of 11 jaar voor de Taliban werkte maar niet wist hoe lang zijn vader voor de Hezbi Islami werkte.

Dit is in strijd met het gehoorverslag CGVS pagina 12 waarin het volgende staat:

Ik vroeg mijn moeder, mijn moeder zei dat hij bij hen was sinds hij jong was.

Eruit duidelijk blijkt dat zijn vader heel lang een lid was van de Hezbi Islami. Gezien hij op het moment van zijn dood 50 - 55 jaar oud was.

Verzoeker meent dat de dossierbehandelaar niet bekend is met Afghanistan.

Taliban kwam naar de provincie Logar in 1995 - 1996. Verzoeker was toen een baby.

Verzoekers vader werkte de laatste 10 of 11 jaar voor de Taliban. Verzoekers vader is in april 2018 om het leven gekomen.

Dit betekent het volgende:

Verzoeker was ongeveer 10 jaar oud toen zijn vader naar de Taliban ging.

Is dit nu redelijk om van verzoeker te verwachten om deze vragen te beantwoorden? Natuurlijk niet.

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 12 van zijn gehoorverslag waarin het volgende staat:

Wanneer vroeg u uw moeder waarom uw vader zich bij de Taliban voegde?

Vijf of zes jaar geleden, toen mijn vader af en toe thuis kwam.

Vroeg u uw moeder ook wat uw vader deed voor Hezbi Islami?

Ik vroeg het mijn moeder, maar zijn vertelde het mij niet, ze zei dat ze het niet wist maar dat hij voor hen werkte.

Vijf of zes jaar geleden was verzoeker 16 of 17 en dus een grote jongen om deze vraag te stellen.

Verzoeker heeft ook de vraag gesteld over de Hezbi Islami maar haar moeder wist het gewoon niet.

Verweerster is gewoon aan het fantaseren.

Opvallend is het volgende:

Verweerster minimaliseert de kennis van verzoeker over Qari Y. (...) en andere strijders met verzoekers vader samen vochtte door het volgende te stellen:

Veder wist u nog wel enkele zaken te vertellen over Qari Y. (...) en andere Collegatalibs.

Wat waren deze enkele zaken?

Minimaliseer niet wat in voordeel van verzoeker.

Maximaliseer niet wat in zijn nadeel is door het volgende te vertellen:

Op vage wijze naar dezelfde plaats verwijst'.

Verzoeker begrijpt dit niet.

Moest hij andere namen van de plaatsen verzinnen om verweerster te overtuigen?”

Vervolgens voert verzoeker, aangaande de handelwijze van de taliban, aan:

“Hoe kan verzoeker weten waarom de taliban ze gehandeld hebben? Het is best mogelijk dat ze dit zo gedaan hebben omdat de jongeren meestal naar oudere familieleden luisteren.

Een effectieve wijze om hun doel te bereiken.

Hoe kan verzoeker weten waarom de taliban via de oom de familie geïnformeerd heeft over de dood van verzoekers dood?

Na z'n luchtaanval blijft niets over van een persoon. Niets over in de zin dat het onmogelijk is om iemand te identificeren.

Wij weten niet met hoeveel waren ze daar?

Waren ze overste op de hoogte welke taliban in deze operatie deelgenomen hebben?

"De aanvallen met Amerikaanse drones zijn een mysterie. Op enkele grote namen na kan niemand met zekerheid zeggen wie de slachtoffers onder de taliban of Al Qaeda zijn", verklaart ook Sadiqullah Shah, een 51-jarige leerkracht in Noord-Waziristan.
<https://www.dewereldmorgen.be/artikel/2013/12/10/pakistanen-willen-slachtoffersvan-drones-zien/>".

Waar het ongeloofwaardig wordt bevonden dat hij gedwongen werd gerekruteerd, doet verzoeker gelden:

"Verweerster vindt het evenmin geloofwaardig dat verzoeker gedwongen wordt om gerekruteerd te worden.

Waarom?

Omdat hij eerste alleen als voorbeeld de naam van F. (...) gegeven heeft en achteraf andere namen gegeven.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij spontaan deze namen niet samen met F. (...) genoemd heeft.

Verzoeker meent dat het er niet toe doet.

Op pagina 18 staat het volgende:

Er zijn ook wat andere mensen, R.K. (...) van Deh, en M.S. (...), I. (...), M.S. (...) van Qalai Tata Mohammad.

Kan men zoveel namen met de dorpen ineens verzinnen?

Natuurlijk niet.

Het is een zeer doorleefde verklaring."

Omtrent het gegeven dat hij te voet naar de woning van zijn tante ging en omtrent hetgeen verder gebeurde, verklaart verzoeker als volgt:

"Verzoeker meent dat hij geen andere optie had dan naar deze tante te gaan. Het lijkt op dat moment het meeste logische oplossing.

Bovendien is het niet zo dat de Taliban in z'n gevallen de huizen van de tantes, ooms en nonkels gaan opzoeken om de persoon te arresteren.

Verzoeker wist niet vanaf begin dat hij zo lang moet wachten tot zijn reis georganiseerd wordt.

Soms wordt dit in een dag geregeld en soms duurt het heel lang.

Waarom taliban verzoekers oom tegenhielden om over verzoeker vragen te stellen is een handeling die de Taliban verrichten. Verzoeker kan niet kwalijk genomen worden voor logische of onlogische handelingen van de Taliban.

Welke handelingen van de Taliban is logisch?

Geen.

Waarom verwacht verweerster dan dat de Taliban er wel op een logische wijze moesten gehandeld hebben?"

Verzoeker gaat verder in op zijn reisweg. In dit kader betoogt hij:

"Verzoeker meent dat dit geen reden mag zijn om voor kwalijk genomen te worden.

Verzoeker reisde voor het eerst in zijn leven en het is vanzelfsprekend dat hij veel zaken niet kan weten.

Verweerster stelt dat hij wel de naam van de luchtvaartmaatschappij kende bij de DVZ en bij het CGVS niet.

Verzoeker meent dat hij toen net aangekomen was in België en dat hij zich toen herinnerde.

Het gehoor van het CGVS vond een jaar later plaats.

Verzoeker meent dat verweerster via de Dublin procedure volledig op de hoogte is hoe verzoeker naar Europa gekomen is.

In de bijlage 26 quater van verzoeker staat zeer gedetailleerd welke naam en voornaam verzoeker gebruikt heeft.

Verzoek heeft geen belang om erover niet de waarheid te vertellen."

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Logar. Hij voert aan:

"Verweerster stelt dat vandaag de dag de veiligheidssituatie in Logar veranderd is en de beoordeling van een IVA niet meer nodig is.

Verzoeker meent dat de informatie van verweerster niet overeenstemt met de werkelijkheid.

Provincie Logar is een van de onveiligste provincies van Afghanistan. Verweerster wenst haar foutieve beslissing te motiveren door te verwijzen naar een rapport van EASO van juni 2019 en de Guidelines van UNHCR van 2018!!!

Dit is bijna 6 maanden gelden.

De situatie in Afghanistan is zo erg dat elke maand moet geevalueerd worden.

Het is niet ernstig dat verweerster met een rapport van 6 maanden oud genoeg neemt en een asielaanvraag afwijst.

(...)

Verzoeker wenst te verwijzen naar het bovenvermelde rapport waaruit duidelijk blijkt dat de overheid niet veel controle heeft over de provincie.

Verweerster wenst verzoeker naar een provincie sturen waar niets zeker is behalve dood.

(...)

Verzoeker meent dat tussen juli en november 2019 bijna 39 geregistreerde incidenten zich voorgedaan hebben in Logar.

Alle incidenten worden ook niet naar boven gebracht door media omwille van de complexiteit van de situatie.

Verweerster verwijst naar het aantal dodelijke burgerslachtoffer in 2018 tot feb 2019 en beoordeeld de situatie op het einde van 2019.

Hoe up to date is deze informatie?

Verweerster heeft nagelaten om aan de hand van de up to date landeninformatie aan te tonen dat in de laatste 6 maanden het aantal van burgerslachtoffer gedaald is.

Verweerster heeft nagelaten om aan de hand van de up to date landeninformatie aan te tonen dat vandaag 41 9.000 inwoners in de provincie Logar wonen. De veiligheidssituatie is dermate verslechterd in Logar dat de meeste inwoners naar Kaboel of andere landen gevlucht zijn.

In de EASO rapport staat alleen informatie over IDP.

Verweerster heeft een berekening gemaakt met een niet up to date aantal burgerslachtoffers en het aantal inwoners in Logar.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Hij niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

2.3. Verzoeker gaat in wat zich aandient als een derde middel in op de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat verweerder naliet te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) en wijst op de 'sliding scale' in het arrest *Elgafaji*. Verzoeker is van mening dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

"Verweerster rept geen woord over de beoordeling van de sub beschermingsstatus in haar beslissing."

2.4. Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoeker voegt ter staving van het voorgaande benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt op generlei wijze hoe het gelijkheidsbeginsel *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan bovendien worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De schending van het gelijkheidsbeginsel wordt gelet op het voorgaande niet dienstig aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing niet op dienstige wijze aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoeker stelt zijn regio en land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban, die hem gedwongen wilden inlijven nadat zijn vader, een talibanlid, om het leven kwam bij een luchtaanval.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt daarbij echter vooreerst ernstig ondergraven doordat hij initieel manifest leugenachtige verklaringen aflegde en zijn werkelijke reisweg trachtte te verhullen voor de Belgische autoriteiten. Aanvankelijk beweerde verzoeker namelijk dat hij nooit een andere of valse naam bezigde, dat er van hem nooit eerder vingerafdrukken werden genomen en dat hij nooit een visum aanvraag en bekam. Slechts nadat hij werd geconfronteerd met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat hij weldegelijk vingerafdrukken verschaftte en een visum aanvraag en bekam voor Polen, gaf hij dit toe (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.3, 24, 36).

Omtrent de door verzoeker aangevoerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban, wordt in de bestreden beslissing verder terecht gesteld:

“Ten eerste waren er opvallende hiaten in de informatie die u had over uw vaders voormalige lidmaatschap van Hezbi Islami en overstap naar de Taliban. Zo kon u louter aangeven dat uw vader ‘in het verleden’ bij de Hezbi Islami ging, maar wist u bijvoorbeeld niet of hij al lid was van deze groepering van voor uw geboorte of pas later. Gevraagd wat u allemaal over uw vaders lidmaatschap van Hezbi Islami, antwoordde u opvallend genoeg ‘niets’ (CGVS p.11). Het feit dat uw moeder u wel zou vertellen hebben dat uw vader vroeger bij de Hezbi Islami was en door zijn vriend Qari Y. (...) de overstap naar de Taliban maakte, maar dat zij niet zou geweten hebben wat uw vader precies deed bij de Hezbi Islami (CGVS p.11-12), is eveneens merkwaardig. Op de vraag waarom Qari Y. (...) (de vriend van uw vader) de overstap maakte naar de Taliban, en uw vader overtuigde om hetzelfde te doen, kon u evenmin antwoorden (CGVS p.11). Wel wist u te vertellen dat uw vader zo’n tien of elf jaar lang voor de Taliban werkte, maar had u er aan de andere kant dan weer geen enkel idee van hoe lang hij actief was voor de Hezbi Islami (CGVS p.11, 12). Ook is het eigenaardig dat u beweerde dat uw vader niet veel sprak over zijn verleden en u daarom niet weet wat hij precies deed voor de Hezbi Islami, terwijl u anderzijds

verklaarde dat uw vader zeer open was over zijn lidmaatschap van en positie bij de Taliban (CGVS p.12, 14-15). Dat u uw vader, gelet op zijn openheid over zijn activiteiten voor de Taliban, nooit vroeg om welke reden hij de overstap maakte vanuit de Hezbi Islami en wat hij daar precies deed (CGVS p.12), is dan ook wederom merkwaardig. Verder wist u nog wel enkele zaken te vertellen over Qari Y. (...) en andere collega-talibs van uw vader, maar is het opvallend dat u in deze contexten steeds op vage wijze naar dezelfde plaats verwijst. Zo verklaarde u immers dat Qari F. (...), Qari I. (...) en Qari K. (...) van 'verschillende plaatsen' waren en noemde u vervolgens Charkh en Shah Mazar (CGVS p.13). Ook over Qari Y. (...) stelde u dat hij na de aanval op zijn huis in de bolwerken van de Taliban ging leven, en verwees u opnieuw naar Charkh en Shah Mazar (CGVS p.14)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hoe hij met zijn verwijzing naar de algemene situatie in en geschiedenis van zijn provincie afbreuk zou kunnen doen aan de gedane vaststellingen omtrent zijn frappante onwetendheid aangaande de concrete activiteiten en positie van zijn vader bij Hezbi Islami en diens overstap naar de taliban, kan niet worden ingezien. Evenmin kan verzoeker met zijn loutere verwijzing naar een aantal van zijn eerder afgelegde verklaringen afbreuk doen aan de voormelde, inzake deze en zijn overige verklaringen gedane vaststellingen. Uit deze vaststellingen blijkt genoegzaam dat verzoeker nagenoeg niets wist te vertellen omtrent de voormelde elementen. Dat verzoeker indertijd nog jong was, vormt voor zijn verregaande onwetendheid geen dienstige uitleg. Verzoeker had zich hiervan, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, op latere leeftijd immers eenvoudigweg kunnen vergewissen en het is, gelet op de verklaarde openheid van zijn vader, niet aannemelijk dat hij zulks niet deed. Evenmin is het in het licht van dit gegeven geloofwaardig dat hij in dit kader geen verdere informatie kon bekomen via zijn moeder. Ter weerlegging van de gedane vaststellingen met betrekking tot Qari Y. en de andere collega-talibs van zijn vader, voert verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift voorts niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich er in wezen toe te verwijzen naar zijn eerder afgelegde verklaringen en de gevolgtrekkingen die verweerder aan deze verklaringen verbindt te minimaliseren en te ontkennen. De Raad treedt verweerder op dit vlak bij waar deze oordeelt dat het opvallend is dat verzoeker, nader ondervraagd over de collega-talibs van zijn vader, steeds op vage wijze naar dezelfde plaats verwees.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Daarnaast is het opmerkelijk dat Qari A. (...), uw vaders commandant bij de Taliban, via uw maternale oom zou laten weten hebben dat uw vader omkwam bij een luchtaanval en u of uw moeder nooit persoonlijk opzocht om deze mededeling te doen (CGVS p.6, 7). Gevraagd waar Qari A. (...) dit aan uw oom vertelde, was uw antwoord trouwens eveneens bedenkelijk. Zo stelde u immers dat hij dit deed wanneer hij uw oom tegenkwam na het late avondgebed (CGVS p.7), hetgeen betekent dat hij uw oom hier evenmin doelgericht voor opzocht. Dat uw vader meer dan tien jaar voor de Taliban werkte, als martelaar stierf bij een luchtaanval, en zijn commandant zijn dood vervolgens terloops vermeldt aan uw oom wanneer hij hem toevallig tegenkwam na een avondgebed, is niet aannemelijk. Hetzelfde geldt voor uw bewering dat de Taliban u wilde rekruteren na de dood van uw vader (CGVS p.10). Ook deze boodschap gaf Qari A. (...) volgens u vreemd genoeg weer via uw maternale oom en wederom toen zij elkaar tegenkwamen na het late avondgebed (CGVS p.17). Gevraagd waarom Qari A. (...) u ook hiervoor niet persoonlijk benaderde, luidde uw enige verklaring dat uw maternale oom naar buiten ging gedurende de nacht en u niet (CGVS p.22), hetgeen echter niet overtuigt. Qari A. (...) kon u immers ook gedurende de nacht komen opzoeken bij u thuis, wat hem er bovendien zou van vergewissen dat de boodschap helder en duidelijk overkwam. Dat hij er daarentegen opnieuw voor koos om uw oom als spreekbuis te gebruiken, doet (opnieuw) afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Hij beperkt zich er namelijk toe aan te geven dat hij ook niet weet waarom de taliban zo handelde, waarmee hij deze motieven eerder lijkt te bevestigen dan ze te ontkrachten. Dat ze mogelijks zijn oom benaderden omdat jongeren meestal naar oudere familieleden luisteren, betreft een blote, ongefundeerde en louter hypothetische bewering die, te meer nu verzoeker deze reden niet aanhaalde wanneer hem bij het CGVS werd gevraagd waarom de taliban ervoor kozen om zijn oom, en niet hem persoonlijk, te benaderen, niet kan worden aangenomen. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het niet aannemelijk is dat de commandant van verzoekers vader diens overlijden dermate terloops en via zijn oom aan verzoeker en diens familie te kennen bracht. Eveneens treedt de Raad verweerder bij in het oordeel dat het ongeloofwaardig is dat deze commandant verzoeker niet rechtstreeks zou hebben benaderd zo hij werkelijk zinnens was om verzoeker te rekruteren.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Bovendien kon u geen duidelijkheid scheppen over de reden(en) waarom de Taliban precies u wilde rekruteren. Zo stelde u namelijk enerzijds dat u de plaats van uw vader moest innemen (zie vragenlijst

CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), en verklaarde u tegelijkertijd dat u dit moest doen omdat het aantal Taliban in de regio afnam en er niet veel jeugd was (CGVS p.18). Gevraagd of er dan ook andere jongens in uw regio gerekruteerd werden, verwees u naar een zekere F. (...) uit een naburig dorp. U liet echter opvallend in het midden of hij zich vrijwillig bij de Taliban voegde of onder dwang, en bevestigde vervolgens dat hij de enige was die u kende die zich bij de Taliban voegde, hoewel u eerder nog liet uitschijnen dat er een grootschaliger tekort aan Talibanstrijders in de regio was (CGVS p.18). Wanneer even later nogmaals gevraagd werd of u en F. (...) dus de enigen in uw regio waren die gerekruteerd werden door de Taliban, begon u plots nog andere personen op te noemen, en paste u uw eerdere verklaring dus frappant genoeg aan."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met zijn loutere verwijzing naar en herhaling en bevestiging van zijn uiteindelijke verklaringen bij het CGVS, doet hij immers geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze en zijn overige, in dit kader afgelegde verklaringen.

In het kader van het voorgaande, dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing volledig onverlet laat waar gesteld wordt:

"Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er geen sprake is van een geformaliseerd rekruteringsproces bij de Taliban en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Er zijn namelijk voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Rekrutering door de Taliban gebeurt hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen, en door het winnen van sympathie bij de lokale bevolking, niet door het gebruiken van bedreigingen of geweld. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshef besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS)."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Voorts is het opmerkelijk dat uw moeder besloot om u naar het huis van uw tante M. (...) te sturen om u daar tijdelijk te gaan verstoppen (CGVS p.10). Haar huis is immers gelegen in het dorp Deh, dat slechts op tien à vijftien minuten stappen van uw eigen dorp is (CGVS p.19). Dat de Taliban u daar niet zouden kunnen vinden of komen zoeken, is bijgevolg een weinig plausibele redenering. Bovendien ging u de ochtend nadat Qari A. (...) uw oom had gezegd dat u zich bij de Taliban diende te voegen eenvoudigweg te voet naar dit huis van uw tante, samen met uw moeder (CGVS p.19), en deed u dus blijkbaar niet eens de moeite om dit in het geheim te doen. Het argument dat uw moeder voordien ruzie had met deze tante en dat mensen nooit zouden denken dat u in haar huis zou zijn omwille van die ruzie (CGVS p.19), kan ook niet overtuigen. Zoals u zelf aangaf was het conflict op het ogenblik dat jullie naar het huis van deze tante gingen immers nog niet opgelost (CGVS p.20), en riskeerde uw moeder er met andere woorden voor een gesloten deur te blijven staan, eveneens exact omwille van diezelfde ruzie. Ook dient aangestipt te worden dat u ongeveer een maand (CGVS p.20) of wel anderhalve maand (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5) lang bij deze tante bleef, met als enige reden dat de smokkelaar uw reis diende te regelen (CGVS p.20). Gelet op de grote netwerken en vele connecties die smokkelaars hebben, kan immers worden verwacht dat hij u, indien u werkelijk zo lang moest wachten vooraleer uw reis in orde was en u werkelijk een gegronde vrees voor de Taliban had, op een andere locatie onderbracht waar u minder risico liep. Nog frappanter is echter dat uw (maternale) oom naar eigen zeggen twee of drie keer naar het huis van deze tante kwam gedurende die maand. Gevraagd waarom hij dit deed, stelde u eenvoudigweg dat de bazaar – waar uw oom zijn winkel had (CGVS p.4) – dichtbij was en hij gewoon kwam kijken hoe het met u ging (CGVS p.20). Door dit te doen leidde uw oom echter als het ware de Taliban naar uw tijdelijke schuilplaats toe, hetgeen de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen een zoveelste maal ondermijnt."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift geen dienstige argumenten aan. Voor de vastgestelde onaannemelijkheid van het gegeven dat hij niet eens in het geheim, doch eenvoudigweg te voet, het dorp verliet en naar de nabijgelegen woning van zijn tante trok, biedt hij niet de minste uitleg. Verder kan samen met verweerder worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker daarna nog meer dan een maand in de woning van zijn tante zou zijn gebleven. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers familie of de gecontacteerde smokkelaar verzoeker gedurende deze tijd op een veiligere en verder verwijderd gelegen plaats zou hebben ondergebracht. Dat de taliban in vergelijkbare gevallen door hen gezochte personen niet

zouden gaan zoeken bij hun ooms en tantes, betreft in dit kader een niet-plausibele en totaal ongeloofwaardige bewering. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de taliban door hen gezochte personen net het eerste zouden gaan zoeken bij hun (naaste) familieleden. Zo niet, zou het immers wel erg gemakkelijk zijn om aan dwang of vervolging vanwege de taliban te ontkomen. Voor het gegeven dat zijn oom het onverantwoorde risico nam om hem meermaals te bezoeken en de taliban op deze wijze eenvoudigweg naar hem te leiden, biedt verzoeker voorts in het geheel geen uitleg.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Aan uw verklaring dat de Taliban gedurende de maand dat u bij uw tante verbleef één keer naar uw eigen huis kwam, naar u vroegen en gewoon weer weggingen (CGVS p.20), kan het CGVS evenmin geloof hechten. Dat ze destijds gewoon weer weggingen omdat uw moeder de enige vrouw in het huis was en de Taliban dan bijgevolg niets doet of het huis niet binnenkomt (CGVS p.21), kan immers ook niet overtuigen. De reden hiervoor gaf u bovendien zelf aan later tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo verklaarde u immers dat de Taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog twee maal naar uw huis gekomen zou zijn, en dat ze de laatste keer uw maternale oom meenamen zodat ze uw huis konden doorzoeken (CGVS p.22). Dat de Taliban hier niet aan gedacht zou hebben toen ze u de eerste maal bij u thuis kwamen zoeken, is ronduit onaannemelijk. Uw vader was immers als martelaar voor hen gestorven, waardoor ze goed genoeg wisten dat uw moeder als weduwe en dus mogelijk als enige vrouw in dit huis verbleef. Ook de bewering dat uw oom zelf ook drie of vier keren werd tegengehouden door de Taliban, is niet geloofwaardig. Dit zou immers allemaal pas ná uw vertrek uit Afghanistan gebeurd zijn (CGVS p.21), hetgeen geen enkele steek houdt. Eén van deze confrontaties situeerde u zelfs slechts twee maanden voor uw persoonlijke onderhoud op het CGVS (CGVS p.22), oftewel rond eind 2019, terwijl de poging tot rekrutering door de Taliban volgens u plaatsvond in de maand mizan van het jaar 1397 (CGVS p.17), ofwel september / oktober 2018. Dat de Taliban u poogt te rekruteren via uw oom, vervolgens een maand lang niets onderneemt buiten een éénmalig bezoek aan uw huis waarbij ze moet afdruipten omdat uw moeder als enige vrouw aanwezig is, maar wel meer dan een jaar na deze poging tot rekrutering uw oom nog steeds tegenhoudt om naar u te vragen, is volstrekt ongeloofwaardig. Daarbij is het onaannemelijk dat uw oom geen andere problemen meer met deze Taliban zou gekend hebben, wat eveneens geldt voor het feit dat niemand anders van uw familie, dorp of stam meer aangesproken werd over uw rekrutering of verdwijning (CGVS p.22).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er immers toe boudweg en op algemene wijze te poneren dat de taliban nooit logisch zouden handelen. Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door hem geschetste gang van zaken en handelingen vanwege de taliban.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

De door verzoeker neergelegde, gedeeltelijke kopie van een taskara, kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze motieven worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“Het enige document dat u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, namelijk een kopie van uw Afghaanse taskara of identiteitsbewijs, kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Dit document betreft immers louter een gedeeltelijke kopie waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan nagegaan worden waardoor het geen enkele bewijswaarde heeft. Bovendien gaat het hier om een document betreffende uw identiteit en nationaliteit, wat hoe dan ook de door u voorgehouden problemen met de Taliban niet kan staven. Daarenboven blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die aan uw dossier werd toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de voormelde zin. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent het voorgaande niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, kan voorts dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen,

IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar

plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In zoverre hij twijfel tracht te zaaien over de door verweerder gehanteerde cijfers inzake het aantal inwoners van zijn provincie, dient te worden vastgesteld dat hij in dit betoog niet kan worden gevolgd. Uit de door verzoeker geciteerde informatie blijkt dat deze provincie in 2013 ongeveer 373 100 inwoners had en dat dit aantal in 2015 was gestegen tot ongeveer 392 045 inwoners. Uit de informatie waarnaar verweerder verwijst, blijkt dat deze stijgende lijn zich sedertdien verderzette en dat het aantal inwoners van verzoekers provincie in 2018-2019 werd geschat op 419 377. Dat het merendeel van deze inwoners, zoals verzoeker beweert, intussen zou zijn gevlucht, betreft een blote bewering die door verzoeker op generlei wijze wordt gestaafd of onderbouwd.

In zoverre verzoeker verweerder verder verwijt dat deze gedateerde informatie zou hanteren, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonde dat de situatie in zijn land en regio van herkomst sedert het nemen van de bestreden beslissing of het opstellen van de informatie waarop deze schraagt dermate zou zijn gewijzigd dat de door verweerder gehanteerde informatie niet (langer) als voldoende actueel kan worden beschouwd. De informatie die verzoeker citeert en die van recentere aard is dan deze die verweerder hanteerde bij het nemen bij de bestreden beslissing, ligt integendeel volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Uit deze informatie blijkt dat zich in de periode van juli tot november 2019 in verzoekers district en provincie, alsmede in een aantal andere districten en provincies in Afghanistan, een aantal incidenten voordeden tussen de strijdende partijen (de Afghaanse overheid enerzijds en de taliban en andere opstandelingen anderzijds). Verzoeker geeft een overzicht van 39 incidenten, die plaatsvonden in een tijdspanne van 5 maanden. Deze cijfers liggen in lijn van en zijn zelfs lager dan de cijfers in de informatie zoals aangehaald in de bestreden beslissing.

Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie, dient verweerder bijgevolg te worden bijgetreden waar deze oordeelt dat de situatie in verzoekers regio van herkomst in de provincie Logar in Afghanistan niet van zulke aard is dat deze voor eenieder die aldaar verblijft en louter ingevolge deze aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico met zich brengt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voornoemd wetsartikel.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Betreffende het stuk dat verzoeker bij mail van 15 oktober 2020 bijbrengt en omschrijft als "Aanvullende Nota", dient vooreerst te worden gewezen op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de

aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Te dezen blijkt dat in het door verzoeker bijgebrachte stuk slechts wordt aangegeven: "Verzoekers wensen de volgende bijkomende stukken neer te leggen. Verzoekers verzoeken uw Raad om met deze nieuwe stukken rekening te houden." Vervolgens volgt een opsomming van drie neergelegde stukken. Aldus dient te worden vastgesteld dat het door verzoeker bijgebrachte stuk, dat slechts een overzicht biedt van de neergelegde stukken en melding maakt van verzoekers wens om stukken neer te leggen, zonder enige verdere duiding te bieden, niet kan worden gezien als 'aanvullende nota' in de zin van voormelde bepaling.

Derhalve wordt het stuk dat verzoeker bijbrengt bij mail van 15 oktober 2020 gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT